

DE KOSMISCHE KRACHTEN WERKZAAM BUITEN DE AARDE IN HET AL

Goedenavond vrienden.

Aan het begin van deze bijeenkomst moet ik u er natuurlijk aan herinneren, dat de sprekers van onze Orde zelf ervan overtuigd zijn, dat zij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wij verzoeken u dan ook hiermee rekening te houden. En dan van onze kant uit een paar punten. Het ligt in de bedoeling van deze bijeenkomsten, juist deze openbare bijeenkomsten, - binnenkort introductiebijeenkomsten - om veel mensen kennis te laten maken met ons werk. Hoe zij er tegenover staan, wat zij ervan denken, dat is voor ons voorlopig van minder belang, wanneer zij zich maar de moeite willen getroosten ons onpartijdig aan te horen.

Wij kunnen natuurlijk de mensen niet hierheen drijven. Dat kunt u ook niet. Toch zouden wij, vooral in de zomertijd, ook veel mensen die uit andere plaatsen Den Haag bezoeken en ook velen, die door het wegvallen voor enige tijd van hun gebruikelijke bijeenkomsten en dus ook gaarne iets anders mee zouden willen maken, kunnen bereiken. Wij zouden het dus zeer op prijs stellen, indien u deze mensen, zo u ze ontmoet, zou willen wijzen op onze bijeenkomsten.

Het werk van de Orde is een werk, dat voor deze wereld uiteindelijk, zeer belangrijk kan zijn. Wij trachten u allen bij te brengen hoe en in welke zin verdraagzaamheid noodzakelijk is. Wij trachten u te wijzen, hoe alles in de wereld zijn eigen oorzaken en zijn eigen grondslagen heeft. Hoe meer mensen wij voor dit werk kunnen interesseren, hoe meer mensen wij ook deel kunnen doen hebben aan een gedachtegang, die in de komende tijd, meer dan ooit tevoren, voor mensheid en wereld van groot belang zal zijn. Ik doe dus een beroep op u ons juist in de komende tijd te helpen de Orde uit te bouwen tot een - ook op deze wereld - hechter en groter geheel.

Nu weten wij, dat zekere veranderingen op komst zijn in verband met (de) organisatie. Dit houdt o.a. in, dat men zal trachten leden te werven. Op zichzelf vinden wij dit aan één kant jammer, aan de andere kant ook zeer begrijpelijk. Het is voor een vereniging nu eenmaal een noodzaak, dat zij leden heeft en werft. Voor een stoffelijke organisatie is het - wil zij verantwoord zijn - eveneens noodzakelijk, dat zij een zekere financiële basis heeft. Een grondbedrag, waaruit zij haar noodzakelijke kosten kan bestrijden.

Deze overweging hebben ons ertoe gebracht, onze volledige goedkeuring te hechten aan de voorstellen, die ons wat dat betreft door het stoffelijk bestuur worden gedaan. Ongetwijfeld zult u door het stoffelijk bestuur t.z.t. hier over worden worden ingelicht. Ik zou u nu slechts dit willen vragen: Indien u overtuigd bent, dat ons werk iets kan bijdragen tot de bewustwording van de mens, tot geestelijke en stoffelijke verbetering, onthoudt u ons uw steun niet dan. Wil toch aan ons werk bekendheid geven.

Dan heb ik nog een vraag. Reeds op de vorige vrijdagavond hebben wij experimenteel het door ons te kiezen eerste onderwerp op andere dan de gebruikelijke wijze behandeld. Hebt u er interesse voor met ons ook deze avond de experimenten op dit terrein voort te zetten, of geeft u er de voorkeur aan, het onderwerp op de tot nu toe gebruikelijke wijze door ons te horen behandelen? In dat geval zouden wij de experimenten bewaren voor bijeenkomsten in kleinere kring. Het woord is aan u.

Antwoord aanwezigen: Graag voortzetten.

Spreker: In dit geval zal het experiment, dat wij voor deze avond uitgekozen hebben nog iets verder gaan dan het experiment van vrijdag j.l.. Wij zullen het onderwerp dit maal terugbrengen tot een gedramatiseerde voordracht. Als spreker hebben wij iemand aangezocht, die naar onze mening in staat zal zijn, deze voordracht ook met voldoende zeggingskracht te brengen. Ik ben u dankbaar voor het in ons gestelde vertrouwen. Ik reken er op dat u, indien volgens u deze voordracht niet past voor een bijeenkomst als deze, ons dit kenbaar zult willen maken. Uw oordeel in deze betekent voor ons - juist waar het de vorm betreft - zeer veel, daar u het bent, die naar onze stellingen zult moeten luisteren. Is de wijze van brengen volgens u wel gepast, dan verzoeken wij u dit aan het stoffelijk bestuur kenbaar te maken. Deze kwestie is voor ons belangrijk, daar ons vooral de laatste tijd gebleken is, dat de wijze van brengen van groot belang

kan zijn voor het aanhoren, - zelfs aanvaarden - van onze betogen. Ik vraag thans uw aandacht voor de eerste spreker.

Goedenavond vrienden.

Het was voor mij een verrassing dat ik werd aangezocht om voor u een onderwerp te gaan behandelen op een wijze, die ik sinds lang niet meer heb gepraktiseerd. Het onderwerp zelf zal ongetwijfeld uw belangstelling kunnen wekken. Wij willen vanavond spreken over: De kosmische krachten die ook buiten de aarde in het al werkzaam zijn.

Dit is in zekere zin dus een voortzetting van wat u al een vorige vrijdagavond hebt kunnen beluisteren. Om ons dit goed te realiseren, dienen wij eerst het toneel te zetten, waarop vandaag het drama, dat wij gaan aanschouwen, zich af zal spelen.

Rond is de duisternis met hier en daar een kleine pluk van sterren, als wat duistere vuurvliegen, in de duistere nacht verdwaald. Hier laait een ogenblik een zon op, een nova, om weer te doven, daar worden uit de wervelingen van duistere wolken steeds weer nieuwe sterren geboren. Wanneer wij reizen met het licht, dan voert ons een baan, terwijl wij recht door denken te gaan ons steeds verder om en om en om. Langs de vreemde vormen der ruimte keren wij terug tot ons uitgangspunt en weten niet, wat er ligt buiten de wereld, die wij konden zien. In deze wereld speelt zich dan het drama van de kosmos af. Drama! Het is geladen met alle passie, alle emotie die de beste schrijver ooit heeft kunnen uitdenken. In dit drama ligt de diep roerende verborgenheid van een zorgende Goddelijke Liefde en de demonische haat van al vernietigende stromen, die van ster tot ster stromende, leven vernietigen, vuur uitblussen en ander onheilgig vuur doen ontbranden. Daar staan wij dan. Rond ons de duisternis. Onder ons, boven ons, aan alle kanten de fonkelende punten van de sterren, de vage vlekken van de nebulae, die hun geheimzinnige dans uitvoeren in het onbekende. Wanneer wij dan goed toezien, dan lijkt het ons plotseling, of alle beweging versnelt. Sneller en sneller wervelende sterren. De nebulae schijnen een statige rijdans uit te voeren, ingaand tot de kern, om dan plotseling te vluchten tot een uiterste horizon, achter welker grenzen het Niet schijnt te schuilen. Wij willen weten, welke kracht het is, die dit wonderlijke spel speelt, goochelend met hele werelden, dansend met krachten, waaruit sterren geboren worden.

Zo zien (we) rond ons, aarzelend, zoekend en vragend: "Waar, waar ligt de Kracht, die dit alles drijft?" Onze blikken vallen overal: sterren, sterren, sterren! Dat kan het niet zijn! Daarbuiten achter de grenzen misschien? Ons wezen kan er niet doordringen en haast zouden wij machteloos teruggaan, tot ons oog getroffen wordt door een sombere duisternis en bleekte, die als de pit van de vrucht der Schepping ligt in het hart van ons kosmisch bestaan. Het is dreigende duisternis in onze ogen. Geen ster, die licht geeft, geen wolk van ijle materie, die voorbij trekt. Leegte en meer niet. Doch wanneer wij het geheim van de Schepping, haar grote kracht willen kennen, moeten wij daarin doordringen en zo aarzelend onszelf overwinnend en beheersend gaan wij voort, aarzelend schrede na schrede, terwijl de sterren rond ons wervelen en vager en vager het leven wordt. Dan ontdekken wij de eigenaardige Kracht, die gebannen ligt in deze sombere kern, schijnbaar zo dood. Het is, alsof duizend stemmen in ons spreken. Het lijkt, alsof de sterren fluisteren, alsof de ruimte zelf een stem heeft gekregen: "Leef, leef!"

Wanneer wij nog dichterbij gaan is het alsof wij ons groter en sterker voelen, of er steeds meer kracht in ons ontstaat tot wij menen als reuzen ons om te kunnen wenden en zo wij allen met een enkele slag het Al kunnen verbrijzelen, alsof het slechts een glazen bol was, teer en broos gehangen aan een vreemde kerstboom, in een onbegrepen wereld. Leven, Leven is de klank, die tot ons komt uit deze kern. Wat is dan het geheim van dit Niet, dit vreemde duister? Wij kunnen het haast niet bevatten. Het is zo groots en toch schijnt het ons gelijktijdig bros en breekbaar. Maar wanneer wij nu wachten en zien, lijkt het ons of een ijle nevel uit het duister uittrekt en in grote golven wegspoelt, ster na ster beroerend, tot de uiterste grens van het Al is bereikt en het terug golft, gekalmeerd, rustig kabbelend teruggaande tot het geheim, het werkelijke. Dan weten wij plotseling, wat hier gebeurt: Midden in alle wereld, midden in de kosmos, ongekend door ons, ligt ons de kern van alle bestaan.

Dan luisteren wij zoals de mens soms luisteren kan, wanneer de ziel rustig is en ook het lichaam rust, wanneer de nevelen van de slaap een ogenblik zich spreiden over al wat ons nog beweging en bewustzijn betekent. Dan zien wij in deze kern een Scheppende Kracht. Zij neemt wezen aan en gestalte. O, wij kunnen niet zeggen, dat dit een gezicht is. Terwijl wij schouwen, lijkt het ons soms een Medusa, een gezicht van hatelijke Gorgonen (mythologische wezens; Red.), om dan te veranderen tot een kosmisch-statige schoonheid, zó lichtend, dat je de ogen moet sluiten, omdat

het geluk van de aanschouwing niet meer te dragen is in je hart. Hier woont de Geest. Hier woont de Kracht, die het Al bezielt en beheerst. Een ogenblik zouden wij nog aarzelend verder willen gaan, maar wij durven het niet. Wij blijven stil staan in de ruimte, gebannen door de gelijktijdige grootsheid en verschrikkelijkheid van het Scheppend Principe.

Toch zijn wij stoutmoedig en spreken een stille vraag uit: "Bent U de Algeest?" Het is, alsof er een echo klinkt, weerkaatsend uit vele vreemde hoeken, herhalend en tot ons spreken, altijd weer: "Algeest! Algeest! Algeest!" Maar er is geen antwoord, of toch? Het rumoer van onze vraag sterft uit. Het is stil, zo stil, dat zelfs in ons niets meer zich durft roeren, of bewegen. Een gekristalliseerd zwijgen is voor een ogenblik ons de Schepping. Dan komt het antwoord. "Niet ik! Niet ik!" Is dan deze grote Kern van ons Al, deze bron van heel ons bestaan, niet onze werkelijke Schepper, onze werkelijke God?

Een vraag rijst in ons en ofschoon wij haar niet uit durven spreken, schijnt zij in het Al een ogenblik te weerkaatsen, kort twinkelend in een ster, met een klank als een snaar, die even zacht wordt aangeslagen. Dan komt, als een vloedgolf, een antwoord; "Niet Ik ben de Algeest. Geschapen, zoals u, ben ook Ik. Maar geschapen heb Ik u, want uit mijn Schepper schep Ik vóórt, tot Hij Mij terugroept tot Zijn eigen Wezen".

Hierna zijn wij stil en geslagen. Kan er dan iets zijn groter, machtiger, uitgestrekter, dan deze onmetelijke ruimte? Kan er iets sterker zijn dan deze Kracht? Deze Kracht, die met een enkel gebaar de sterren in de ruimte zaait en met een ander gebaar hen teruglokt tot zij verpulveren en weer opgaan in het duister? Kan dat zijn? Onze onwetendheid en onze stoutmoedigheid samen schenken ons een voorrecht. Het is, of een hand ons grijpt, of een op ons gerichte golf van Kracht ons voortspoelt en uitwerpt ver buiten alle door ons tot nog toe gekende ruimte. Daar zien wij dan grote vlakken van leven in de leegte. Geen sterren meer, geen planeten, geen geheimzinnige duistere kern ook. Slechts eigenaardige beslotenheden, waarin een licht soms schijnt te flitsen. Daar wervelen ze; zestig, zeventig, tachtig in getal. Zij zijn haast niet te tellen. Ook dezen voeren als de sterrenevels een statige reidans uit. Zal dan de kern van deze dans, van dit gebeuren, God zijn?

Terwijl de golf van Kracht, Die ons voor een kort ogenblik tot hier bracht, reeds weer terugvloeit, sleept zij ons terug voort en voort, tot in onze eigen beperkte wereld. Maar achter ons aan klinkt nog het antwoord: "Neen, er is meer, veel meer." Hier staat ons begrip stil, vrienden. Hier kun je geen woorden meer gebruiken, hier kan men zelfs geen gedachte vinden, die dit omschrijft. Groter dus nog dan het honderdvoudige van onze kosmos, van ons heelal moet een Deel van de Schepper zijn, een klein Deel van de Schepper, dat wij voor een korte wijle mochten aanvoelen. Verder keren wij terug. De Stem die ons zoeven zachtjes zei: "Niet ik", spreekt weer tot ons. Zij zegt ons: "Ziet, ik was Uw Schepper en Mij delend in Mijzelf heb Ik voortgebracht, uit De delen, die Ik Zelf ben". Verdwaasd zijn wij een ogenblik en vragen stil ons af: "Kan dit dan zijn?" Maar nu zien wij. Wij zien, hoe elke golf, die uitgestuurd wordt in de ruimte een gezicht heeft en een vorm, hoe de golf zich met een gestalte bekleedt en van ster tot ster schijnt te springen. Het lijkt een bosbrand, waarbij de vlammen overslaan van boom tot boom. Zo zien wij deze Kracht gaan van ster tot ster en verder van nevel tot nevel, tot Zij zich verliest en Haar vorm verloren hebbend, weer terugkeert tot haar Bron.

Nu weten wij pas: Kosmische Krachten zijn Krachten, Die leven in een Wezen. Een Wezen, Dat van Zich uitzendt, telkenmale weer, Bewuste Vermogens, die lerarend uitgaan, gaande van planeet tot planeet, van ster tot ster, Wezens, Wier woorden en gedachten, Wier werken en wegen een echo zijn van wat er leeft in Hem, Die ons geschapen heeft. Dan begrijpen wij, ja, weten wij: Het is de Kosmische Kracht, Die ook ons zo deze leraren geeft. Het is de Stem van de Kosmos, voor een korte wijle mens geworden, Die over de aarde gaat, ons woorden spreekt, zegent en geneest, om dan, vervolgd door de mensheid, of terug gedreven door haar onbegrip, te vluchten naar de eenzaamheid en te verdwijnen naar een andere wereld, terwijl er ons slechts een mythe, een sage blijft.

De weg, die wij hier even hebben afgelegd, is een weg, die in ontwikkeling vele miljoenen jaren kost, die tijden omvaamt, groter dan een mens zich kan voorstellen. Wij hebben meer gezien in de korte reis van onze geest, dan de aarde in heel haar bestaan. Maar de golven gaan uit. Zij overspoelen ook de aarde, dan gaan zij weer verder. Zij keren en komen terug. Zij spelen het spel van de geestelijke zee, de werelden zijn hen slechts de rotsen aan de kust, waarop de branding breekt, een ogenblik verwijlend, iets van hun vocht prijsgevend om, nalatend, iets van hun glans en glinstering terug te vlieden in de grauwe zee en verder te vlieden in het storm-gejaagde spel.

Het geweld, dat de kust soms bestormt met vernietigende golven is voor ons haast gelijk aan de Kracht, Die van en tot de Alziel gaat. Een Kracht, Die als een Wreker uittrekt, vernietigt en vernieuwt al wat zij op haar pad ontmoet. Wij moeten het aanvaarden, de Kracht van de Kosmos is opbouw en vernietiging tegelijk. Zij is bewustwording en dood. Alles tegelijk ligt in Haar besloten.

Uit de Kern komen ons de Leraren voort en Hun stem klinkt nu op déze, dan op géne wereld en niemand kan zeggen, wie Zij zijn, of vanwaar Zij komen. Ofschoon Zij het voertuig dragen van de wereld, die Zij dienen, is de oorsprong van Hun Geest niet te bepalen. Wij weten slechts, dat Hun Bewustzijn een deel is van deze Heerser in onze Kosmos. Van Hem weten wij slechts, dat Hij de Echo is van een Oneindig veel groter Vermogen. Dit Wezen heeft - wie weet hoe of waarom - Al uit Zichzelf gebaard en heeft uit Zich Grootmachten gesteld, die uit zich de kleine machten geboren doen worden, terwijl zij zich versterken met het steeds groeiend bewustzijn, dat in hun wezen sterker en steeds sterker naar voren komt.

Je zoudt een lofzang willen zingen op de sterren, omdat het lijkt, of zij de boodschap geven. Je zou willen zeggen:

Gij, twinkelende Lichten
In wervelende dans,
Wat geeft Gij ons goeds,
Wat straalt er glans
Bewustzijn uit,
Dat ook in ons zal leven.

Gij, Lichten der Hemel,
Gij, teek¹nen van Kracht,
Hoe behoedt Gij, ons mensen
Voor vrezen,
Hoe geeft Gij de geest
Moed om voort te gaan,

Hoe is Uw gewemel
Ons het zichtb¹re teken
Van de Krachten,
Die boven ons staan,
Krachten, die het niet-bestaande wreken,
Maar nooit het waar geschapen leven
In haat deden ten onder gaan.

Je zou het kunnen zeggen op duizend wijzen. Je zou het willen zingen met alle stemmen der aarde, maar zelfs dan zou je niet kunnen omschrijven, wat er in je leeft. De Krachten van de Kosmos zijn groot. De Geesten, die scheppen, de Geesten, die tot zich nemen, zijn zó groots, zó verschrikkelijk en schoon, dat wij Ze niet kunnen begrijpen. Toch zijn Zij het, die uit Hun eigen Wezen ons steeds weer Licht en Kracht geven. Zij zijn het, Die aan de kleinere levensvormen, als sterren en planeten, steeds weer Levende Krachten zenden, opdat een nieuw bewustzijn en nieuwe vorm hen geboren wordt. Opdat alles, sterren, planeten, mensen, maar ook planten en dieren, terug zullen kunnen keren tot Degene, die hen uitzond in de eeuwigheid.

Er kan ons een vraag rijzen. Waarom? Het eeuwige waarom van de mens, het eeuwig waarom ook van de geest, de eeuwige vraag van hen, die naar bewustzijn streven. Toch is dit een vraag, waarop de echo ons het antwoord geeft. Een antwoord, dat je niet kunt begrijpen, maar alleen in het diepst van je wezen aanvoelen. Zouden wij nog eens naderen tot de geheimzinnige Kracht, die alle leven beheerst en zouden wij in het geheimzinnig Niet onze vraag uitslingeren: "Geschapen hebt U ons. Waarom?" Ik weet zeker, dat na het wegsterven van alle stemmen uit de stilte ons een woord zal opbloeien als een zich openplooiende lotus, als een symbool van leven en bewustwording: "Terwille van Hem, Die in Zijn Liefde alles geschapen heeft". Dat antwoord moet je beleven. Maar heb je het eens beleefd, dan vraag je niet meer "waarom?" Dan tart je de kosmos en de Kosmische Krachten niet meer. Dan blijft je nog slechts één mogelijkheid: het ervaren van vreugde, dat je mag bestaan, de innerlijke zekerheid, dat het góéd is, dat je leeft. Een vertrouwen ook dat de Groot Scheppende Krachten van de kosmos je je weg nooit en te nimmer alleen en als verloren zullen doen gaan. Altijd met je zijnde, zullen Zij je vormen door de

altijd stralende Kracht van Hun Bewustzijn, weet je ook, dat Zij je eens weer zullen opnemen in Hun Wezen, tot je herboren wordt in een andere, grotere wereld. Een wereld, van waaruit wij eens misschien de Kern van alle dingen zullen kunnen bereiken.

Hiermee heb ik, naar ik hoop, mijn vrienden, aan de mij gestelde eisen voldaan. Wat ik tot u heb gesproken was gedramatiseerd, maar dat neemt niet weg, dat het een waarheid is. Een waarheid, die waarschijnlijk groter is dan wij allen samen kunnen beseffen.

Er is maar één Kracht, Die regeert; de Kracht van Liefde, Die Al in stand houdt, de Kosmische Kracht, die rond ons is, ons vormt en geleidt. Juist daarom mogen wij, mens en geest, ons niet vermeten te oordelen, of te vragen. Wij moeten ons eigen bewustzijn vergroten en onze daden stellen naar het bewustzijn, dat wij verworven hebben. Zo zullen wij dan binnen de kosmos de ware geest van naasteliefde en verdraagzaamheid ervaren en vinden daarin de oplossing van onze vraag: Heeft mijn leven iets te betekenen? Indien wij leven volgens de wetten ons gegeven, indien wij onze naasten liefhebben gelijk onszelf, wanneer wij de wereld leren zien als buiten ons liggend deel van ons eigen wezen, wanneer wij niet meer oordelen, omdat wij weten geen oordeel te mogen spreken, dan weet ik zeker, dat niet slechts ons antwoord, maar ook een antwoord van de Schepping zal zijn: "Ja, het leven heeft zin en betekenis. Betekenis in de kosmos, betekenis in de wereld, betekenis ook in en buiten onszelf."

Het lijkt mij, dat dit antwoord het meest bevredigende is, wat ons als besluit en oplossing van een kosmisch drama in de oren kan klinken. Niemand weet wat ons lot zal zijn. Niemand weet, waarheen wij uiteindelijk zullen gaan. Alles wat wij daarover denken te weten, is slechts een speculatie, een voorstelling, die wij ons maken. Maar wat wij wel weten is: Het is goed te leven in een wereld die zin heeft! Het is goed met je leven iets te betekenen voor anderen en jezelf. Het is goed te begrijpen, hoe Liefdevolle Krachten, Die ons eens voortbrachten, je behoeden en voortgeleiden, tot ons onbekende Doel eenmaal bereikt wordt.

Daarmee dank ik u allen voor uw aandacht en zal het woord verder gaan geven aan de tweede spreker. Gezien de wijze, waarop het onderwerp gebracht werd, zou ik u willen verzoeken, opmerkingen en vragen te bewaren tot de "Vragenrubriek", die onmiddellijk na de pauze wordt gehouden. Goedenavond vrienden.

DE MAGIE BIJ INWIJDINGSMYSTERIËN

Goedenavond vrienden.

Ik hoop, dat mijn stem niet erg veel afsteekt bij mij voorganger. Ik ben misschien dan wat nuchterder, maar ja, laten wij eerlijk zijn, het is uw onderwerp en een onderwerp van de mensen mag altijd wel nuchter zijn. De mens, die zijn nuchterheid verliest, zelfs wanneer hij niet dronken is, loopt gevaar om in zeven sloten tegelijk te lopen. Dus, mag ik vragen, welk onderwerp het vandaag zal zijn?

Reactie: Alle respect! De magie bij de inwijdingsmysteriën.

Dan moeten wij eerst gaan vaststellen, wat een inwijdingsmysterie is. Wij kunnen dat kort en krachtig zo omschrijven: Elke geloofsvorm en elke leer is opgebouwd rond bepaalde grondstellingen, die over het algemeen sterk verwant zijn met fysika en meta-fysika. Er is dus geen sprake van een leer zonder meer, een hypothese, maar het geheim van elke grote religie, van elke werkelijke school, is het begrijpen van de natuur en een gebruiken van wetten en machten, dat verder gaat dan een normaal menselijk leven. Hierbij wordt dan een reeks stellingen gedoceerd betreffende Goddelijke Waarden over magische mogelijkheden.

De inwijding zelf moet het mysterie a.h.w. doen beleven. Het zal dus in de eerste plaats een symbool moeten zijn. Onverschillig of men de Eleusische mysteriën neemt, of de inwijdingsmysteriën van Isis, of men gaat kijken naar de oud-indische mysteriën, of naar de modernere, die zelfs heden ten dage nog in de buurt van Putna (Roemenië?) gehouden worden, wij vinden steeds weer hetzelfde principes. Inwijding trap na trap. Eerst de onthechting, daarna a.h.w. stukje bij beetje als een legpuzzel, het geven van kleine punten, die degene, die inwijding zoekt, zelf moet samenvoegen. Naarmate hij meer samenvoegt verwerft hij zich een grotere

sleutel, waarmee hij dan een volgende fase kan ingaan. Het is begrijpelijk, dat men dergelijke sleutels niet in handen geeft van wezens, die onbetrouwbaar zouden kunnen zijn. Als je een dergelijke geheimschool zou hebben en je zou zonder meer alle mysteriën onthullen, dan zou zo een mens er wel eens een zaakje voor zichzelf mee kunnen beginnen; misschien zelfs op zwart-magische basis. Wanneer je een mens leert, hoe hij bv. weer en wind kan beheersen, hoe hij de wateren kan roepen, of doen teruggaan, hoe hij kan zien, waar metalen in de aarde liggen en zo, dan zou er wel eens iemand kunnen komen en zeggen: "Maar dat ga ik voor mijzelf doen. Ik maak daar een zaakje van". Dat zou wel eens een heel verkeerde uitwerking kunnen hebben en zeker - volgens de begrippen van zo'n school - strijdig met elk principe van de Goddelijke Wetten zijn.

Je mag iets niet voor jezelf exploiteren. De wet is nu eenmaal zo gesteld, dat eenieder, die naar inwijding streeft, zijn gaven aan de mensheid schenkt om niet (belangloos; Red.), en van de mensheid daarvoor terugontvangt: zijn leven. Jezus, heeft het ook tegen Zijn leerlingen gezegd: "Wanneer je in een stad komt en je brengt Mijn boodschap, vraag dan maar om eten, vraag om onderdak, wanneer je kleding nodig hebt, vraag om kleding. Weigeren zij het je, dan ga je verder. Méér dan dat mag je ook niet aannemen." Om dat principe te handhaven, is het noodzakelijk, dat je precies weet, met wie je te maken hebt.

Zo worden over het algemeen de mysteriën dan in de lagere trappen hoofdzakelijk trucs, waarmee een mens beproefd wordt op zijn betrouwbaarheid. Je hebt bv. een inwijdingsmysterie, waarbij langs vele, donkere en sombere gangen, onder priesterlijk gezang degene die ingewijd wordt in een duistere ruimte wordt gebracht. Wanneer hij daar alleen staat, dan hoort hij plotseling een ritselen, schuifelen en, voor hij het weet, ziet hij in een fosforiserend licht een slang. Dan is hij bang, dan wil hij wegwijken. Maar hier zijn muren, daar is een afgrond, er is geen weg terug te vinden. Nu moet hij vooruit gaan, hij moet die slang voorbij, hij moet bewijzen, dat hij niet bang is voor die wachter. Maar nauwelijks is hij verder gegaan, of plotseling ziet hij uit de afgrond vuur oplaaien. Rond hem is plotseling een spel van vlammen. Eerst dreigde hem alleen maar een verschrikking, waaraan hij misschien nog aan zou kunnen ontkomen. Nu is er het vuur, nu is er de pijn, de paniek op het laatst. Toch moet hij verder gaan.

Een mens die zich bezig gaat houden met de hoogste geheimen van de esoterie, met de hoogste geheimen ook van de magische ontwikkeling, die komt uit de aard der zaak voor situaties te staan, waar je een helder oordeel en moed voor nodig hebt. Iemand, die die dingen niet bezit, of ontwikkeld heeft, die kun je voorlopig vanzelf wel buiten spel laten. Er zijn natuurlijk ook mysteriën, waarin hetzelfde, maar op enigszins andere wijze gebeurt. Het eigenaardige is, dat deze eerste fase meestal eindigt ofwel in een doodskist, ofwel in een graf, waarboven men bv. nog in sommige gevallen levende dieren offert. In Syrië waren zij er heel sterk mee. Daar werd je bv. in een soort groeve gelegd, net alsof je een lijk was en dan moest je onbeweeglijk blijven liggen en werd er een os boven je geslacht, dus dat bloed regende op je neer, excrementen vielen op je neer, afval en dan toch maar blijven liggen. Want dan moet je ook begrijpen, dat je dan de moed moet hebben om je hele leven (als) prijs te hebben voor de geheimen, die je krijgt.

Daar begint het zo een beetje mee, dat is nog geen magie. Die slang is helemaal niet gevaarlijk, die is zo tam als het maar kan. Dat vuur is heus zó aangelegd, dat, zou je ineens storten, dat je nog niet zou verbranden. Het is maar de eerste trap, het is maar een proef. Wanneer wij verder gaan, dan wordt het lastiger. Want wat kunnen wij ook niet hebben in iemand, die inwijding zoekt? Eigenzinnigheid. Iemand krijgt voorschriften, gewoon wat regels, die schijnbaar volkomen onredelijk zijn. Men zegt hem bv.: "Je komt op een splitsing van twee gangen". Dit is in een Egyptisch mysterie gebeurd. "Daar is een afgrond, waar je in moet springen". Het lijkt, of de andere gang om de afgrond heenvoert. Je zou dus verder kunnen gaan zonder eerst in die afgrond te springen en de andere kant dan weer naar boven te klauteren. In werkelijkheid is het natuurlijk niet zo. Daar is wel voor gezorgd. Je mag de logische oplossing niet nemen, want je moet je aan je leider overgeven. Het resultaat is, dat alleen diegenen slagen, die precies, maar dan ook precies doen, wat er gezegd is. Gehoorzaamheid is een noodzaak. Zo dadelijk krijg je te maken met geestelijke Krachten en Machten. Dingen, Die je zelf niet kent en dan zou je misschien met je zuiver wereldlijk besef en stoffelijk bewustzijn gaan oordelen, en dingen doen, die precies averechts, verkeerd zijn. Vandaar de beproevingen op gehoorzaamheid. Maar naar mate iemand meer deze beheersing krijgt, krijgt hij ook meer lessen. Gaat hij meer lessen krijgen, dan verwerft hijzelf ook meer kennis.

En van de volgende trappen, die wij krijgen, zowel bij de Isisdienst als bij de Eleusische mysteriën, als bij de oude mysteriën bv. van de Inca's, is een trap, waarbij plotseling de mens gaande door donkere gangen - nadat hij eerst een tijdlang gevestigd heeft -, komt te staan voor een groot feestmaal, een groot gelag. Eten en drinken voor het grijpen, de heerlijkste geuren rijzen voor hem op. De schoonste vrouwen verlokken hem. Alles, alles, wat hij maar denken kan, genot, weelde en schoonheid is daar uitgespreid. Dat was soms echt. Om eerlijk te zijn, is dat wel het eerste punt, waar de magie op de voorgrond komt.

U begrijpt, met een dergelijke inwijding kun je dat wel eens een keer doen voor een bijzonder gewichtige persoon, maar als er inwijdingen plaats vinden in deze lagere graden, wat vaak met groepen gebeurde van 12 tot 14 man, dan wordt het wel erg kostbaar, als je dat elke keer weer moet gaan doen. Hier gebruikte men dus vaak een hypnose. Geen gewone hypnose, waarbij de persoon gewoon beïnvloed werd zonder meer, maar een hypnose, die werd veroorzaakt door tijdens de vastenperiode via een beeld deze mensen te biologeren, een zeer sterk beeld van hun persoonlijkheid in je te dragen en dit dan eenvoudig via je eigen rustplaats boven in de tempel te projecteren op deze mensen op een bepaald ogenblik. Dan menen zij, dat dit alles er is.

Het is er niet. Maar of dat nu werkelijkheid was, zoals dat bv. gebeurde bij sommige inwijdingen van farao's - dat was zo in een vroege periode, in de latere niet meer - of meer symbolisch, zoals men dat bv. een tijd lang in Athene heeft gekend, toch bleef er één punt, dat erg belangrijk was. Die mens moest, met al zijn uitgehongerd zijn, met zijn verlangen en vreugde naar licht, met neergeslagen ogen in deze ruimte wachten. Dan werd hem alles aangeboden; hij moest weigeren. Je moet weten, hoe je jezelf beheerst voor je kunt beginnen om grote krachten te gaan beheersen. Dat is weer een logisch gevolg.

Zo gaan deze beproevingen verder en verder. Aangezien de tijd niet zo lang is, dat ik ze elk één voor één kan omschrijven, dan zou ik nog niet eens aan de magie toekomen, is het voldoende u erop te wijzen, dat een reeks van stoffelijke beproevingen op de duur hebben vastgesteld, dat degene, die inwijding zoekt, moed heeft, betrouwbaar is, gehoorzaam is aan meerderen, zichzelf beheersen kan, alle offers wil brengen, afstand doet van alles. Hierbij een aardig iets misschien, dan komt de suggestie vaak, dat je je eigen ouders bv. moet doden, degenen, die je het liefst zijn. Opvallend vooral daarom, dat dit in de oudheid ook schijnbaar het geval was. Wij vinden n.l. bij iemand, die een schat wil verwerven, in de symbolische sprookjes, die u kent in plattere vorm als in "Duizend en één nacht" hetzelfde beeld vaak terug. Je moet alles verloochenen. Eerst dan kun je werkelijk deel hebben aan de wereld. Het is een soort weg van onthechting.

Dan, wanneer je dat allemaal hebt gedaan, dan komt eigenlijk pas het ogenblik, dat na alle suggesties en na alle goocheltrucs, de ware scholing begint. Bij die scholing komt de magie eerst sterk op de voorgrond. Vanaf dit ogenblik krijgt elke inwijdingzoekende een ingewijde, die hem leiden zal. Een persoonlijke leraar. Deze neemt niet meer dan één, twee, ten hoogste drie leerlingen, meer kan hij niet nemen. Met hen samen roept hij geesten op. Met hen samen treedt hij uit en werpt ze tot midden in de sterren en laat ze terugkijken op de wereld.

Met hen gezamenlijk bezweert, roept hij het kwaad en het Licht op, gaat hij uit en zoekt op helderziende wijze naar alle Krachten, die verborgen zijn. Met hen ook zal hij voor het eerst de angst oproepen van zelfondergang en i.p.v. de symbolische dood, die zij reeds meermalen ondergaan hebben, die van de gevaren van de werkelijke dood trotseren, n.l. het volledig achterlaten van het lichaam en het intreden in duistere werelden. Hier leert hij hen, hoe de geest van de gevallenen, of de verdoemden, zo u het zeggen wilt, lang moet lijden en zich een eigen omgeving bouwt, waaruit het lijden voortkomt. Hij leert hen ook, hoe gevaarlijk het is om zich met dergelijke krachten ook maar een kort ogenblik in te laten. Vaak volgen deze machten dan zo een inwijdingzoekende. Lang voordat hij werkelijk een adept is geworden, kent hij al de voortdurende afwijzing van demonische krachten, die rond hem zweven. Hij leert op de duur echter, zo deze krachten al rond hem zijn en hem bedreigen, ze te binden, - een zuiver magische procedure - en hen uit te zenden om bepaalde taken te verrichten. Hij weet ook, hoe hij hen terug moet werpen. Hij leert aan de andere kant, hoe hij een onderscheid kan maken tussen een kwade geest, die Licht voorgeeft te zijn, dus zich vertoont als een lichtende gestalte en de werkelijk DLichtende Geest, die hem kan helpen en leiden.

Wanneer hij zover is gekomen, dan begint zijn volgende proefstuk. Hij wordt door magische werkingen, vaak ook daarbij het gebruik van reukstoffen en zelfs dranken, in een toestand van diepe trance gebracht. Oren, kortom alle openingen, neusgaten, mond en verdere openingen van het lichaam worden verzegeld met een mengsel, waarin over het algemeen wat wierook met

myrrhe en was werd gemengd. Hij wordt, voordat dit plaats vindt, ook wanneer het een "zij" is trouwens, helemaal geschoren. Er mag geen haartje meer zijn. Het lichaam wordt achtergelaten in een soort grafkelder, ofwel in een eenzame plaats, waar dus inderdaad alle symboliek van de dood aanwezig is en het lichaam gedurende een langere tijd ook inderdaad dood is. Alle functies staan praktisch stil. Op zo'n moment zou je zo een persoon levend kunnen begraven en wanneer je hem voor de tijd van het ontwaken op zou graven, dan zou hij niets mankeren. Nu begint eigenlijk de werkelijke magie pas. Deze mens, deze geest eigenlijk - want hij is uitgetreden -, weet al precies, wat er kan zijn in die wereld. Nu is het echter de taak van degenen, die hem inwijden, om hem in een bepaalde richting te drijven. Om hem steeds weer voor problemen te plaatsen. Om hem telkenmale weer te doen worstelen met dingen, die hem schijnbaar ondergang en dood voorspellen. Die gevaren zijn reëel.

U moet niet denken, wanneer je worstelt met een engel, of vecht met de grote slang, wanneer je gaat door de vijver van de lotus, of wandelt over de weide van het levende vuur, dat je zo maar alleen zoiets droomt. Het is reëel. Zo werkelijk wordt dit beleefd, dat, zou iemand in de weide van het vuur een ogenblik aarzelen met voortgaan, een ogenblik zich zou laten afleiden, deze mens ook lichamelijk zou verkolen en verbranden. Alle verschijnselen van levend verbrand zijn vertoont dan zo iemand. Zo sterk zijn die werkingen. De mensen leren hem ook elke keer weer, wanneer hij een beproeving heeft doorstaan, weer een paar machtswoorden.

Nu zult u vragen, wat is een machtswoord? Het machtswoord is een innerlijke toestand, die gekoppeld wordt aan bepaalde uitdrukkingen. Het kunnen dus klanken zijn, het kunnen ook beelden zijn. Hierdoor is men in staat de toestand van overwinning, die men eerst dus heeft behaald, in zichzelf terug te brengen met al daaraan inherent bewustzijn. Hierdoor heeft men dus de kracht om, zou men eens vijandig komen te staan tegenover dergelijke machten, dezen te overwinnen en te bedwingen. De opleiding gaat verder, tot men eindelijk ingewijde is.

Nu zou je zeggen: Nu ben je klaar. Maar, ho maar! De inwijdingsmysteriën zijn dan inderdaad afgelopen, maar de ware inwijdingsschool begint pas. Nu pas kan zo een ingewijde op voet van gelijke met andere ingewijden omgaan. Hij leert hoe zij gebruik maken van stoffelijke middelen, die u vaak goochelarij noemt, omdat zij de geestelijke krachten voor een werkelijk verschijnsel liever niet oproepen. Hij leert ook, hoe achter de uiterlijke poppenkast van veel priesterkasten, van allerlei gebruiken, waarden schuilen, die stoffelijk zowel als geestelijk, een grote invloed hebben. Kortom, hij leert elke functie in het leven langzaam maar zeker te vereenzelvigen met een magisch-ethische beleving. Ik zeg niet esoterische, maar ethische beleving. Magisch-geestelijk ook. Juist hierdoor wordt deze ingewijde dan langzaam maar zeker de wetende. Eerst wanneer hij wetende is geworden, dan legt hij zijn laatste meesterproef af.

Hij gaat de wereld in. En ofschoon hij alle macht en begaafdheid in zich draagt, zal hij, door een keten van zijn mede ingewijden bewaakt, zich verplichten hiervan gedurende een reeks van jaren geen enkel gebruik te maken. Hij zal als elke normale mens leven. Hij mag niet denken aan zijn geheimen. Wanneer hij dit heeft doorstaan, dan komt er een ogenblik, dat hij weer bevrijd is. Vanaf dat ogenblik is hij een leraar, een behoeder van de mensheid en zal, naargelang zijn eigen instelling, iets kunnen kiezen, waardoor hij mee kan werken op de wereld in een door hem gewenste richting. U ziet, aan die inwijdingen zat nog heel wat aan vast. Nu kan ik u natuurlijk al die magische verschijnselen gaan beschrijven, maar ach, waarom zouden wij daar de tijd voor gaan gebruiken? Ik meende, dat het interessanter was om gelijk de persoon, die inwijding zoekt, te beschrijven, dan alleen maar de magische verschijnselen. Onthoudt u echter één ding. Alle magie, die gedurende de eerste fase van de inwijding naar voren komt, kan worden teruggebracht tot suggestie, al dan niet gesteund met stoffelijke hulpmiddelen. In de tweede fase vinden wij daarnaast hypnose, zowel gedurende de inwijding, als wel het post-hypnotisch bevel, waardoor bepaalde reacties gedurende de inwijdingsbeleving worden bepaald. Eerst daarna vinden wij het contact met andere werelden. En pas, wanneer de inwijding bijna voltooid is, vinden wij niet slechts het contact, maar ook de beheersing van de lagere werelden en het gelijktijdig vermogen om de hogere werelden te erkennen, voor wat zij zijn en hun hulp in te roepen op de juiste wijze. Nu, ik hoop, dat dit zo voldoende is. Geen commentaar?

Vraag: Kan zo een afgestudeerde magiër dan ook behoren bij degenen, die aan de wereld leiding geven?

Antwoord: Wanneer hij een werkelijke afgestudeerde magiër is en hij is ingewijd, want vergeet één ding niet, hoor, de magie op zichzelf heeft met het inwijdingsmysterie niets te maken. Zij is

een aparte scholing. Degene, die een inwijding doormaakt, verwerft magische capaciteiten, maar lang niet alle. Er zijn veel meer mogelijkheden. Wanneer hij de inwijding heeft doorstaan en de laatste proef heeft doorgemaakt, dan kunnen wij zeggen, dat zijn bereik gaat tot een aantal sferen, die al aardig ver boven uw wereld liggen en dat die ook hoofdzakelijk voor besprekingen en dergelijke in deze Hogere Sferen zal werken, ofwel met Geesten in contact uit die Hogere Sferen.

Vraag: Wanneer zo iemand wil, kan hij incarneren?

Antwoord: Ik denk niet, dat hij zich de moeite zal getroosten om nog eens kind te worden, tenzij hij zeer bijzondere redenen daarvoor heeft. Maar hij kan altijd, ook wanneer hij in de sferen leeft, te minste - voor zover dit voor ons te overzien is - zich op aarde een voertuig bouwen en dat op een willekeurige plaats projecteren. Hij kan dus op aarde komen, wanneer hij dit wenst.

Dit gaat zelfs zover, dat hij, terwijl hij nog leeft, van deze capaciteit gebruik kan maken door zijn lichaam hiér neer te leggen en elders te materialiseren. Nemen wij bv. aan, dat hij hier in den Haag leeft en nu plotseling in Tokio moet zijn. Dan schakelt hij dit lichaam uit, bouwt zich een nieuw voertuig in Tokio, hij zal met dat lichaam in Tokio handelen, alles volbrengen, wat hij zich als doel heeft gesteld. Daarna vervluchtigt hij zijn lichaam, keert terug tot het lichaam dat hij hier had achtergelaten en leeft hier rustig verder. Is dit magie? Een soort magie in ieder geval, want één van de voorwaarden om dit te volbrengen, is het vormen van de materie door gedachtekracht. Maar er moet materie zijn. Een dergelijk lichaam wordt dus nooit zo maar uit het niet te voorschijn gegoocheld, om het te bouwen wordt andere materie omgevormd en zo nodig zelfs van grote afstand eerst naar de verlangde plaats getransporteerd.

Vraag: Er zijn toch ook mensen, die geen magische scholing door gemaakt hebben en toch met andere sferen in contact staan en daar werken?

Antwoord: Die zijn er zeker. Laten wij maar kleine vergelijking maken. Er is een grote tempel. De Hoge priester daarvan moet een Ingewijde zijn. Maar nu zijn er ook nog mensen, die voor de tempeldienst zeer geschikt zijn, doch slechts nederige bezigheden daar verrichten. Ook zij zullen dus in de tempel allerlei bezigheden verrichten. Maar zij doen dit niet op hun eigen houtje. Zij krijgen hun voorschriften. Er zijn bepaalde delen van de tempel, waar zij niet of zelden komen mogen. Alle werk, dat door dezen verricht wordt, staat altijd onder toezicht van hogeren.

Zo gaat het nu soms ook met mensen, die om de een of andere reden zover zijn gekomen, dat zij uit kunnen treden. Deze bekwaamheid kan soms het gevolg van een zuiver natuurlijke ontwikkeling zijn. Nu kunnen deze mensen - dank zij hun eigen geestelijke instelling - geneigd zijn in uitgetreden toestand mensen of geesten te helpen. Zij zijn dan werker. Zij staan onder toezicht. Zij worden ook in zekere mate betaald voor hun werk met kracht, geestelijk inzicht, lessen, enz. Zij behoren echter niet tot de werkelijk ingewijden. En zij zullen zonder hulp en leiding dan ook uit zichzelf weinig of niets tot stand kunnen brengen. Zij zijn de middelen, waarmee iets wordt volbracht. Men zou kunnen zeggen, zij zijn de metselaars, die het ontwerp van een kunstzinnig architect, een ingewijde, opbouwen. Ik weet wel, waar u op doelt. Zeker, er zijn zulke mensen, zelfs hier in Den Haag.

Vraag: Maar zij hebben toch de scholing, die u beschrijft, nooit doorgemaakt?

Antwoord; Ofschoon zij er waarschijnlijk nooit over spreken, maken toch ook deze mensen een soort scholing door. Ook al zullen zij daarover niet spreken. Want er zijn dingen, die je over jezelf moeilijk kunt vertellen. Het zij u voldoende, dat de beleving op zich mogelijk is, zelfs voor mensen, die geheel geen inwijding hebben ontvangen. Door de taken, die men verricht, goed verricht, verwerft men dan toch ook op de duur vanzelf enige kennis. Deze vormt dan een voorbereiding voor een mogelijke, misschien gedeeltelijke, latere inwijding.

Vraag: Zijn er altijd veel ingewijden op onze wereld?

Antwoord: Ach, dat varieert wel eens. De laatste tijd is het aantal aanmerkelijk toegenomen en zou ik het rond de 700 willen stellen. Ten opzichte van het aantal mensen is dit weinig. Maar vergeleken met het gebruikelijke aantal is het veel, want er zijn wel tijden, dat er niet meer op aarde waren dan 7 of 8. Komt er echter een kritieke periode, dan zien wij plotseling meer ingewijden op aarde verschijnen. Sommigen van hen incarneren dan vrijwillig, anderen verschijnen eenvoudig plotseling hier of daar. Zij hebben op aarde dan wel geen werkelijke achtergrond, maar meestal weten zij deze zo te suggereren, dat de mensheid het voldoende acht.

Vraag: Zijn daar ook staatslieden onder?

Antwoord: Neen, op het ogenblik zeker niet. Het klinkt u misschien dwaas, maar op het ogenblik is de toestand zo, dat, gezien de huidige staatskundige opvattingen een ingewijde zich moeilijk met staatszaken bezig kan houden. Wel worden sommige staatshoofden geholpen, geestelijk geleid, of geïnspireerd. Maar dat is weer een enigszins andere kwestie.

Vraag: Moeten al de ingewijden dan dezelfde school doorlopen?

Antwoord: Zeggen wij, dat het een soort fröbelsysteem is. Het is uiteindelijk maar één school, maar ieder krijgt daarin de opleiding, die juist voor hem of haar noodzakelijk is.

Verdere vragen, vrienden, kunt u voorleggen aan de "Vragenrubriek". Wij zullen nu eerst eens gaan pauzeren. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Wij zullen dan zo dadelijk een aanvang maken met de "Vragenrubriek". Ik heb daarover, voor het begin, enkele opmerkingen. In de eerste plaats ligt het in de bedoeling om, wanneer het nieuwe seizoen weer begint, de "Vragenrubriek" terug te brengen, tot (een) slechts één maal per drie weken voorkomende rubriek. Voor het stellen van vragen bij de onderwerpen zelf, wordt dan wat meer gelegenheid gegeven dan tot nu toe.

Wat de vragen voor vandaag en de komende keren dan nog betreft, weet u natuurlijk allemaal, dat deze niet van een persoonlijke aard mogen zijn. Om u dit nog eens te definiëren: een vraag, die slechts voor u belangrijk is, maar niet voor het geheel leerrijk of van belang geacht kan worden, wordt niet beantwoord. Alle andere vragen worden beantwoord zover wij dit - gezien de kennis, die wij bezitten en de bronnen die wij kunnen bereiken, - op het ogenblik verantwoord kan geschieden. Dan kunnen wij nu overgaan tot het stellen van de eerste vraag.

Vraag: Kunt u iets vertellen over de geheimzinnige sekte der Essenen, waar de laatste tijd veel over wordt gesproken?

Antwoord: Wij kennen eigenlijk twee soorten van Essenen. Men verwacht wel eens de Essenen en de Esseeën, of Esseeërs. De Esseeërs waren een stam, die zich bij het Joodse volk heeft gevormd door elementen van buiten, en als zodanig stond zij ook enigszins buiten de zuivere Joodse gemeenschap. Zij kwamen het sterkst voor in de buurt van Samaria en grote groepen groepen leefden ook onder deze naam in andere landen.

Wat de Essenen betreft. Dit was een groep, die oorspronkelijk stamde uit de stam Levi. Zij waren hoofdzakelijk Adonaï-vereerders. Zoals u weet is Adonaï de naam voor de liefdevolle en beschermende God. Als zodanig waren zij zeer wetsgetrouw, maar zonder de zelfverheffing, die wij bv. bij de groep der Saduceeërs zien. En zeker niet de uiterlijke pronk en praal, die de, - en dat is wel degelijk een stand - groep der Farizeeën toonden. Zij beschikten over het algemeen, naast de directe Joodse leringen, over een reeks commentaren, die van de gangbare versies enigszins verschilden. Ook vinden wij dit in bijbelrollen, waarin de Essenen vaak een andere, vaak meer uitgebreide verhalende vorm kennen. In hoofdbestanddelen echter kwamen zij toch wel overeen met de Joden. Opmerkelijk is echter, dat juist dit genootschap bv. kloosters kende, en zogenaamde kluizenaarsgroepen. Dit is - zover mij bekend - niet het geval geweest bij de gewone Joodse groeperingen. Is hiermede de vraag voldoende beantwoord?

Vraag: Welke waarde heeft de inwijding van de vrijmetselarij? Wat is de betekenis daarvan? Komt daar ook magie bij ter sprake?

Antwoord: De inwijdingen van de vrijmetselarij zijn uiteindelijk een studieproef in de eerste plaats. Dat hierbij symbolisch de inwijdingsriten worden aangeduid betekent nog niet, dat de normale inwijding van de vrijmetselaars hiermede volledig gelijk staan. Het magisch karakter komt echter ook in vele loge's, niet allen, in de vrijmetselarij naar voren. Wij zien hier n.l. het zoeken naar de geheime Naam Gods, waarbij steeds vanaf de eerste letter, die gegeven wordt,

de leerling de volgende letter, de volgende kracht dus, voor zichzelf zoekt. Hierdoor komt hij in het bezit van het grote machtwoord, de Geheime Naam, en deze Naam zal hij ongetwijfeld in zichzelf bewaren. Echter gebruikt op magisch-esoterische grondslag, kan deze Naam, één van de meest machtige principes zijn, die er bestaan. In deze zin zouden wij dus ook wel aan dergelijke de inwijdingsriten en vooral ook de verschillende trappen van inwijding, die de maçonnerie kent, een magische betekenis moeten toekennen. De magische beduiding van het Koninklijk Werk komt ook sterk naar voren in de legenden en overleveringen, waarin blijkt, dat men zoekt naar de eenwording van stof en geest in een volmaakte en harmonische vorm. Dit is het bouwwerk, dat de bouwheren en bouwmeesters trachten op te richten.

Vraag: Is de tijd van overgaan van de mens vastgesteld? En hoe?

Antwoord: De tijd en de wijze, waarop een mens zal overgaan, worden niet vastgesteld, daar de mens over een vrije wil beschikt. Wel zijn deze waarden op grond van waarschijnlijkheid met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vast te stellen. Wanneer een mens een bepaalde weg van leven volgt en daarbij een bepaalde innerlijke gesteldheid plus een zeker karakter bezit, is hieruit zowel het uur van overgang als de wijze, waarop dit waarschijnlijk zal geschieden redelijk te berekenen. Zou een mens echter, bv. door een bewustwording een van deze waarden - dus of zijn wijze van leven, of zijn bewustzijn, of bepaalde karaktereigenschappen - wijzigen, dan wijzigt zich daarmee evenzeer het ogenblik van overgang en de wijze, waarop dit waarschijnlijk zal gebeuren.

Vraag: Maar als er nu een ongeluk gebeurt?

Antwoord: Deze laatste vraag, geachte vriendin, lijkt mij binnen uw tijd onwetend. Want, indien wij nagaan, hoezeer de ontoerekenbaarheid van de mensen, gebrek aan besef van verantwoordelijkheid, overmatige haast en gejaagdheid oorzaak worden van deze ongelukken, zou ik menen ook deze grotendeels op karaktereigenschappen en innerlijke toestanden terug te mogen voeren. Nu kunt u zeggen: Maar wij kunnen daaraan niets doen. Maar ook deze uitspraak zou u eigenlijk iets moeten wijzigen. Volgens ons bewustzijn kunnen wij dit niet veranderen of beheersen. Maar een aarzeling of een snellere reactie betekenen bij een ongeluk vaak het verschil tussen de dood - dus de overgang - en een lichte verwonding of misschien zelfs slechts een kleine schrik. Dit wordt dagelijks in het verkeer gedemonstreerd, dat vanuit mijn ouderwets standpunt, tegenwoordig helse aspecten aan blijkt te nemen. Ik meen dan ook, mijn stelling ook, ondanks wat u naar voren hebt gebracht, wel vol te mogen houden.

Vraag: Maar bij een vliegtuig ramp is toch vaak sprake van een mechanische fout?

Antwoord: Dat is zo. Maar als wij ons de moeite getroosten de bezetting van verongelukte vliegtuigen na te gaan, dan blijkt ons, dat soms personen aan boord zijn, die eigenlijk niet aan boord hadden moeten zijn. Omgekeerd zullen mensen, die, volgens menselijk denken en rede met het vliegtuig hadden moeten vertrekken, niet aan boord zijn gegaan. Zoeken wij de oorzaken daarvan na, dan blijkt ons vaak, dat ook hier weer vaak karaktereigenschappen, of een zekere geestelijke instelling een grote rol spelen. Ook in dit geval kunnen wij deze elementen dus niet helemaal buiten beschouwing laten. Ik zal proberen dit door een voorbeeld duidelijk te maken en hoop, dat ik daarin zal slagen.

Nemen wij een vliegtuigongeluk aan. Het is te wijten aan een materiaalfout. Deze had ongetwijfeld bij goede verzorging van het vliegtuig een redelijke mogelijkheid tot ontdekking daarvan geboden. Er is dus sprake van een zekere nalatigheid. De enigen, die volgens een verplichting aan boord moeten zijn, zijn de leden van het personeel. Nemen wij nu aan, dat het ongeluk gebeurt door het uitvallen van een motor. Bovendien was al vermoeidheid, kristallisatie opgetreden in een van de vleugels. Door het optreden van onregelmatige trillingen zal deze na korte tijd afbreken. Het ongeval is dus voor allen fataal.

Nu blijkt dat, indien de piloot niet voortdurend had getracht zo veel mogelijk vliegreuen te maken, hij niet bij deze vlucht aan boord geweest zou zijn. Hier is het dus de instelling, het verlangen om te vliegen, dat de aanleiding wordt tot de overgang. De boordwerktuigkundige was daarentegen verplicht, deze vlucht mee te maken. Hij heeft echter zelf dit beroep gekozen, en was enige tijd geleden door verschillende manipulaties zelf de aanleiding, dat hij op deze lijn werd ingedeeld. Ook bij hem liggen er dus in het verleden zelfgeschapen oorzaken, en had het anders kunnen zijn. Bij de stewardessen is een studente ingedeeld. Ook zij heeft betrekkelijk weinig keuze gehad. Toch heeft ook zij de mogelijkheid gehad, op een andere lijn ingedeeld te worden. Zij wilde echter als eerste van haar klas op deze buitenlandse lijn vliegen. Juist daardoor is zij in dit

vliegtuig terecht gekomen. Ook hier weer een factor, waardoor zij, zij het indirect, zelf mede besliste.

Zakenman A. is met het vliegtuig meegegaan, ofschoon het oorspronkelijk was volgeboekt. Hij heeft tot het laatste ogenblik gewacht en gebeld, of er misschien nog een afzegging kwam. Dit was inderdaad het geval. A had haast. Wij zullen buiten beschouwing laten, of deze haast alleen uit zakelijke belangen voortkwam. Zeker is, dat ook hij door zijn eigen besluit en wil aan boord van het vliegtuig was. Dit besluit is ongetwijfeld voorafgegaan door een gehele reeks van andere gebeurtenissen, waarbij hij telkens een keuzemogelijkheid had en dus ook een andere weg in had kunnen slaan. Nu gaan wij naar zakenman B zien, die op het laatste ogenblik had afgezegd. Om grote transacties af te sluiten, had hij met dit vliegtuig moeten reizen. Het feit, dat hij nu niet is mee gegaan, kan hem aanmerkelijke verliezen bezorgen. Maar zijn dochttertje was ziek. Hij meende haar te moeten stellen boven zijn zakelijke belangen. Deze moesten dan maar even wachten. Hij had echter zeker ook anders kunnen beslissen. In dat geval was ook hij onder de slachtoffers geweest.

U ziet, dat voor elke persoon een oorzaak is aan te wijzen, die ligt in het eigen voorgaande leven. Weliswaar ligt de fout zelf, en zo ook het ongeval, buiten de beheersing van degenen, die er het slachtoffer van worden. Het feit, dat zij zich op het fatale ogenblik in het voertuig bevinden is echter het gevolg van toestanden en keuzen, waarbij zij zelf wel een volledige beheersing hadden, ook al liggen deze dan vaak verder in het verleden. Bij elke keuze, bij elk besluit had men de mogelijkheid ook anders te handelen dan men nu heeft gedaan. Een andere handeling in het verleden zou ongetwijfeld de mogelijkheid van sterven op deze wijze reeds aanmerkelijk verminderd hebben.

Opmerking: Hieruit blijkt, dat je het zelf toch niet helemaal in de hand hebt. Om te weten waar je aan toe bent, zou je dan steeds alles op moeten schrijven.

Antwoord: Vooral die laatste conclusie schijnt mij wel wat ver te gaan. Maar, mijn waarde vriend, wanneer wij nu eens stellen, dat de wijze, waarop een mens in de wereld reageert, voor een deel door zijn karakter wordt bepaald en voor een deel door zijn eigen instelling tegenover de wereld, zijn eigen begeerten dus e.d., dan kunnen wij zeggen, dat elk besluit, dat genomen wordt door de innerlijke gesteldheid van de mens plus zijn karakter eigenschappen voor het grootste gedeelte wordt bepaald. Dan mag ik dus ook zeggen, dat - al deze aparte gebeurtenissen buiten beschouwing latende - de reeks van keuzen, die werd gemaakt voortkwam uit karakter plus instelling. Elke wijziging in karakter en instelling zou in de toekomst dus een andere wijze van denken, reageren en handelen ten gevolge hebben gehad.

Opmerking: Indien die technische fout niet gemaakt zou zijn, dan zou er toch ook niets gebeurd zijn.

Antwoord: Inderdaad. Maar dan zou er iets in de voorgeschiedenis van het vliegtuig anders moeten zijn. U maakt een fout, wanneer u denkt, dat het hier in de eerste plaats gaat over het al of niet voorzienbare ongeluk met het vliegtuig. Het gaat om de wijze, waarop de betrokkenen door eigen handelingen en wil in dit vliegtuig kwamen. Wanneer dat vliegtuigongeluk niet op zou treden, dan zou er ingeval van een vaststaan van het ogenblik der overgang, toch voor al die mensen iets anders van even fatale aard moeten zijn. Ik betwijfel echter of dit het geval is. Eerder meen ik, dat wij slechts door alle factoren, dus ook die buiten de mens, te beschouwen, tot een vaststelling van de mogelijkheid komen kunnen. Maar dan nog altijd is er een eigen wilsbesluit te vinden waarop dit alles is terug te voeren, zover het een bepaalde persoonlijkheid betreft.

Vraag: Maar een kind, dat met zijn ouders reist? Dat weet hier nog niets van?

Antwoord: Inderdaad. Maar het heeft bij zijn incarnatie zelf deze keuze gemaakt van ouders en omgeving. Oorzaak en gevolg dus. Maar binnen deze wet zijn de gevolgen wijzigbaar, omdat elke oorzaak meerdere gevolgen kan hebben, doch slechts één van die gevolgen gerealiseerd zal worden. Het gerealiseerde gevolg echter wordt weer oorzaak voor komende gevolgen en bepaalt dus, wat er in de toekomst aan mogelijkheden naar voren zal komen. Dat is hier juist de kneep.

Vraag: Maar is het dan psychologisch niet zo, dat bij die mensen bewust of onbewust een zekere levensmoeheid optreedt?

Antwoord: Dat ben ik zeker niet met u eens. Ik geef toe, dat er in sommige gevallen levensmoeheid op kan treden. Maar nu heb ik in mijn tijd een oude vrijster gekend, die op haar 35^e jaar al levensmoe was. Maar op haar 70e jaar was zij nog lastig voor haar omgeving.

Waarmee ik geen smet op de stand der oude vrijsters wil werpen. Begrijp mij wel, het is niet mijn bedoeling iemand op de vingers te tikken. Al wat ik hiermede wilde zeggen is, de levensmoeheid is dus voor het overgaan niét bepalend. Zij kan pas bepalend worden wanneer men zich daaraan over gaat geven en daardoor bewust de dood zoekt. Ook hierbij moet dus een besluit worden genomen in het "ik". Met andere woorden, uit de vroegere oorzaken van die levensmoeheid wordt door de eigen wil uiteindelijk dit gevolg gesublimeerd.

Vraag: Dus het vallen van de H-bom (waterstofbom) op Hiroshima werd door die stad zelf gewild?

Antwoord: Neen. Maar wel veroorzaakt. Dat zit dan weer in verband met de industrieën van die stad en de verschillende werkingen, die van haar zijn uitgegaan. Ik hoop dat ik niemand hiermede kwets, maar ik ben van mening, dat de bedoelde maatregel een zeer gevaarlijke was. Zij was misschien op dat ogenblik volgens de aanwezige kennis nog verantwoord. Maar gezien wat men thans over de gevolgen weet, zou men een dergelijk experiment op het ogenblik niet meer verantwoord moeten achten.

Ook hier was een vastliggende oorzaak. Wanneer u zich de moeite getroost, om kennis te nemen van de gevallen slachtoffers en degene die ontkwamen, zult u zien, dat ook hierin weer een bepaalde lijn te vinden is. Mensen, die zich normaler wijze bevonden op de plaats, waar alles werd vernietigd, bevonden zich juist op dat ogenblik buiten de stad. Zij verloren dan ook wel hun goederen en een deel van hun familie, maar bleven zelf voortleven. Mensen, die echter in een andere stad, of een ander dorp woonden, gingen echter juist hier mede te gronde. Zij waren in die stad door hun eigen wil, als gevolg van hun eigen handelingen en reacties. Ik hoop, dat ik er nu in geslaagd ben, voldoende onze zienswijze hierover duidelijk te maken.

Vraag: Kunnen de overgeganen de levensloop van de achtergeblevenen vooruit zien?

Antwoord: Uit het voorgaande blijkt reeds, dat zij wel de waarschijnlijke, maar niet de definitieve levensloop kunnen zien. D.w.z., dat je met 90% zekerheid iets kunt zeggen, over iemand, met wie je harmonisch bent, dus een zeer sterke band hebt. Maar 100% zekerheid wordt nooit bereikt.

Vraag: Hoe komt het, dat, wanneer iemand overgaat, zijn familieleden, die reeds over zijn, altijd het juiste ogenblik weten? En dan aanwezig zijn?

Antwoord: Dat is heel simpel, omdat er bij ons geen tijd bestaat. Geestelijk gezien is elk uur het juiste uur, omdat je niet reageert op een klok, maar op het uitstralen a.h.w., dat zo een persoon doet op het ogenblik van overgang.

Opmerking: Maar dan moet die geest toch weten, waar die plaats van overgang ligt?

Antwoord: Voor een geest bestaat er geen ruimte, zoals er voor u bestaat. De gedachten richten op een plaats, wil voor de geest zeggen, zijn op die plaats.

Dat is lastig, hoor! Om het te begrijpen, bedoel ik. Voor ons is dat erg gemakkelijk. Ik zit nu hier, maar als ik straks mij voorneem hier weg te gaan en ik geef het medium vrij en ik zeg: "Ik ga naar Washington", dan ben ik in Washington. Dat is niet in seconden, of in breukdelen van seconden uit te drukken. Slechts de periode, die ik nodig heb om hier het medium te verlaten - verantwoord - en de periode, die ik daar nodig zal hebben om een medium verantwoord in beslag te nemen.

Vraag: Wanneer een kind een misdrijf begaat, bestaat er dan de mogelijkheid, dat het kind door lagere geesten is beïnvloed, of is het de reïncarnatie van een slechte persoonlijkheid?

Antwoord: Beide mogelijkheden zijn natuurlijk niet uitgesloten te achten. Maar naar mijn ervaring zal het kind over het algemeen een misdaad begaan in de ogen der volwassenen, omdat het zich consequent houdt aan hetgeen in dit leven het kind is getoond als aanneembaar. Een kind dat van jongsafaan gewelddadigheid, vergrijpen aan bezit en dergelijke als normaal heeft gezien, kent zo iets niet als een misdaad, maar als iets verdienstelijks. Een kind, dat voortdurend leert, dat je iets moet nemen, wanneer je het niet krijgen kunt, omdat hebben het voornaamste is, dat zal noodgedwongen in deze richting werken. Een kind, dat meent, dat het belangrijker is om jezelf voor te bereiden, op wat je wilt, dan rekening te houden met de medemensen, zal zeer zeker zijn eigen richting volgen op een consequente wijze. Want het kind is meer dan de

volwassene consequent. De volwassene zegt het ene, doch doet het andere. Het kind zal echter, na rijp overwegen, besloten hebben, dat dit of dat noodzakelijk is, eenvoudig alles daaraan opofferen. Het kent niet de ambities van de menselijke wetten en gebruiken, als de volwassene, die zo vaak ingeroest zijn, waardoor hij tegenover zichzelf en de wereld voortdurend onoprecht is.

Vraag: Kunt U voor de niet-gestudeerden een uitleg geven over de vier dimensies, zodat wij domoren, het kunnen begrijpen?

Antwoord: Ja, hoe moet ik, domme, het u, domme, duidelijk maken? Stelt u zich voor, dat je een richting naar beneden kunt gaan, waarin je niet naar boven kunt gaan. Dan heb je daar de vierde dimensie. Dat zou dus inhouden, dat ik op een gegeven ogenblik deze arm naar beneden steek en dan verdwijnt hij voor u uit de drie dimensies. Maar u kunt niet zien, waar zij naar toe is gegaan, om de eenvoudige reden, dat u maar drie afmetingen waarneemt en ervaart. In de praktijk zou je het ook nog zó kunnen zeggen: De vierde dimensie is die toevoeging aan het driedimensionale systeem, waardoor alle vlakken, ook welke driedimensionaal in het wezen besloten liggen, uiterlijk zichtbaar worden. Dat is natuurlijk dom van mij om het zo te zeggen, want iemand, die dom is, begrijpt dat niet. Maar het is moeilijk om het eenvoudiger te zeggen.

Het is afmeting, die zich beweegt in een richting, die voor u nog niet bestaat, of altans bewust bestaat. Wanneer men deze afmeting zou betrekken in het systeem, dat u thans kent, zou niet alleen de buitenkant maar ook de binnenkant gelijkelijk openliggen. Een gesloten kast wordt dus gelijk van binnen en van buiten gezien. Een mens evenzeer, alles. Je ziet dus, wat er in zit. Een dokter, die vierdimensionaal zou kunnen zien, zou niet alleen in staat zijn om te zeggen: "Kijk, daar zit een kleine verzwering aan de twaalfvingerige darm". Hij zou bovendien in staat zijn zonder enig operatief ingrijpen, eenvoudig daarheen te reiken - want het ligt voor hem aan de oppervlakte - de verzwering te behandelen, zonder dat u iets merkt, behalve de aanraking op het ene punt, waarop hij zich richt. Misschien, dat dit u een idee geeft van de mogelijkheden van een vierde dimensie. Wilt u het eenvoudig hebben, dan ben ik bang, dat u iemand zult moeten zoeken, die knapper is dan ik, want zoals u weet, eenvoud en het eenvoudig weergeven, ook in ingewikkelde dingen, is iets, wat slechts door de grootste geesten gepresteerd kan worden. Daaronder reken ik mijzelf niet.

Vraag: Wat wordt bedoeld met de zonde tegen de Heilige Geest, die volgens de Bijbel nooit vergeven kan worden?

Antwoord: Een zonde tegen de Heilige Geest wil zeggen een verwerping van bewustwording en wording, onverschillig in welke vorm. De Heilige Geest is n.l. dat deel van het Goddelijke, dat het bewustzijn is, en bevordert. De verlichtende en de leidende kracht binnen het Drie-eenheidstelsel, dat men hier op het ogenblik wel aanvaardt. Als zodanig kunnen wij stellen, dat elke zonde tegen de Heilige Geest is een bewust en uit volle wil van zich afwijzen van bewustwording, bewustzijn en ervaring. Het zich onthouden van elke handeling in die richting, terwijl men de noodzaak daarvan begrijpt.

Om iets bewust te kunnen verwerpen is het noodzakelijk, dat ik hett eerst ken. Eerst door het te kennen en te verwerpen maak ik het tot een factor, waarvan ik mij krachtens mijn eigen wil niet bewust ben. Een verwerpen uit onwetendheid kan nooit een zonde tegen de Heilige Geest zijn. Bij alle bewustwording zijn er bovendien twee wegen, die men kan gaan: de weg der chaos en de weg der vorming. Er bestaan wezens, die, ofschoon zij zich van de noodzaak tot vorming en daarmee ook de noodzaak tot verdraagzaamheid, naasteliefde, enz. bewust zijn, toch voor zichzelf deze factoren bewust in hun tegendeel doen verkeren. Zij wensen niet te bouwen, doch trachten alles rond zich af te breken, om daardoor zelf als enige grote waarde over te blijven. Deze wezens zullen trachten het Goddelijke te ontkennen voor zover het hen mogelijk is. Zij zullen ook trachten elke daad, die bewust gericht is, in zijn uitwerking te neutraliseren en te niet te doen. Dat is dan de zonde tegen de Heilige Geest.

Om iets te kunnen bestrijden moet men het kennen. Degenen, die vorming en bewustwording bestrijden en dit bewust doen, weten dus ook wel, wat deze waarden inhouden. Eerst hierdoor wordt hun strijd een zonde tegen de Heilige Geest. In verband hiermee is de Antichrist dus de paus van de chaos. Hij is hogepriester van de demonische macht, die een anarchistisch principe stelt boven alle bewustwording, vorming en ervaren.

Vraag: Met oorzaak en gevolg: worden onze zonden dan niet vergeven?

Antwoord: Vergeven wil zeggen - en dat wordt wel eens vergeten - het iemand niet aanrekenen. Maar dat wil niet zeggen de gevolgen van de daad opheffen.

Vraag: Ik heb gehoord, dat dieren elkaar begrijpen door middel van gebarentaal, waarbij vooral de beweging van de staart een voorname rol speelt. Is deze taal universeel voor alle dieren? Blijft zij bij de soort beperkt, of is zij afhankelijk van het gebied, waarin het dier zich bevindt?

Antwoord: Als de staart nu het voornaamste middel zou zijn, dan zou een beer bv. praktisch stom zijn. En een gecoupeerde hond meer verloren hebben dan alleen een staart, n.l. ook een dierlijke tong. Neen, zo is het niet. Gebarentaal onder de dieren is weliswaar universeel. Dat wordt met het gehele lichaam uitgedrukt. De wijze, waarop grimassen worden gemaakt en houdingen aangenomen, geven n.l. de innerlijke gesteldheid tegenover zijn omgeving weer. Daarnaast bestaat binnen elk ras, en soms zelfs binnen groepen van dit ras, een afzonderlijke taal, waarbij door klanken, houdingen en gebaren, bepaalde verlangens, behoeften, angsten en dergelijke, nauwer omschreven worden en weergegeven.

Vraag: Bestaan er nog delen van Atlantis in de oceaan? Zullen de mensen nog eens delen ervan vinden?

Antwoord: Er zijn delen van Atlantis, die op het ogenblik nog boven de zeespiegel zijn. Maar er is daar heel weinig van de Atlantische beschaving overgebleven. Wat op de bodem van de zee ligt, is over het algemeen zó verwoest, dat men nooit - wanneer het boven de zeespiegel zou komen -, daaruit alleen een volledig beeld zou kunnen vormen, van wat Atlantis was en hoe het leefde. De ramp, waarin Atlantis is ondergegaan was zodanig, dat steden en dorpen en tempels vaak werden bedolven door lava, ofwel door grote overstromingen geheel uit elkaar gesleurd en tot vuil gemaakt. Wat overblijft, zou dus betrekkelijk weinig zijn. Misschien een rots met wat figuren erop gehouwen, of een paar stenen misschien, die nog niet van elkaar werden gehaald, maar meer niet. U zult dus begrijpen, dat er van het eigenlijke Atlantis betrekkelijk weinig over is. Wat wel is overgebleven is, wat vluchtelingen aan de volkeren hebben geleerd in de wereld rond dit verdwenen werelddeel. Daar deze echter even als u over het al gemeen geen all-round ontwikkeling hadden, maar slechts bepaalde delen van hun beschaving goed beheersten, waren zij slechts in staat delen van hun beschaving, althans enigszins zelfs in de primitiefste vorm, over te leveren aan de volkeren, waarbij zij verder moesten vertoeven.

Vraag: De Kelten zijn toch ook zo'n volk?

Antwoord: Ja, de Kelten stammen uit het tweede Atlantische ras. Maar die hebben ook alweer heel wat achter zich. De Kelten hebben niet alleen invloed in de buurt, waarop zij nu op het ogenblik zitten, maar die hebben ook hun invloed gehad in Griekenland, in Noord-Italië, en Hongarije. Zij hebben invloed gehad op uw eigen land, Duitsland, een zeker deel van Frankrijk, ja, zelfs op het gebied rond de Pyreneeën. Dat zou een hele uiteenzetting vragen omdat helemaal te ontrafelen en daar heb ik nu geen tijd voor.

Vraag: Volgens berichten, zou de duif dusdanig kieskeurig met zijn voedsel, dat bij deze vogels geen kanker voorkomt. Zou bij de mens kanker te genezen zijn door bepaalde voedselkeuze, of dieet?

Antwoord: Als die mensen een natuurlijke leefwijze zouden volgen en voortdurend zichzelf zou harden, dus in de natuur leven, inderdaad. Maar ik mag opmerken, dat bij duiven, die in gevangenschap worden gehouden, zowel t.b.c., kanker en andere infectieziekten voorkomen. Dit wel enkel sporadisch, omdat deze dieren vergeleken met de mens natuurlijker leven.

Vraag: In het verslag d.d. 25 mei j.l. werd opgemerkt, dat wij met gebed zoveel kunnen bereiken. Waarom dan geen gebed bij aanvang en einde van de avond? Ik meen, dat dit grote indruk op ons zou kunnen maken.

Antwoord: Ik kan begrijpen, wat men daar wil zeggen. Maar nu moet ik een opmerking maken. Niet allen, die hier zijn, zouden zich in gelijke mate getroffen voelen door een gebed, niet allen die hier zijn wensen in het openbaar te bidden. Wij zijn hier niet voor een bepaalde groep en wat meer is, wij willen toch niet één godsdienstje worden met religieuze plechtigheden. Wij nemen aan, dat ieder die bidden wil en kan, dit ongetwijfeld ook alleen zou kunnen doen. Vandaar, dat door ons in het openbaar nooit wordt gebeden. Alleen met één uit zondering: wanneer wij over gaan tot het instralen van draagtekenen. Dit is de enige vorm van gebed, die wij openbaar

verantwoord achten. Zouden wij overgaan tot het gebruik van gebed en gezangen, dan zouden wij n.l. een verkeerd spoor ingaan en worden tot een zuivere godsdienst en wij mogen misschien in vele opzichten ook religieus ons bewegen in een bepaalde richting, wij mogen dit nooit primair stellen. Ons eerste doel is: lering, bewustwording, het bereiken van innerlijke eigenschappen en dit moet openstaan voor ieder, ook voor degenen, die geen behoefte hebben aan een gebed, of dit voelt als een te sterke binding. Wanneer men dus behoefte gevoelt aan een gebed voor het begin, dan bidt men stil voor zichzelf vóór men zich hierheen begeeft, of bidt men in het ogenblik van stilte, dat noodzakelijk is om bezit te nemen van het medium. Wil men na afloop een dankgebed spreken; ik meen, dat "Het Schone Woord" in zichzelf vaak al een dankgebed inhoudt, dat een zekere schoonheid en ook een oprechtheid niet ontbeert. Spreek een ogenblik mede in uw gevoelens tot uw God en u hebt uw dankgebed. Ook zonder de geijkte formules.

Vraag: Van buitende stad wordt gevraagd, of een verhandeling zou kunnen worden gegeven over het huwelijk, zoals u dit ideaal acht.

Antwoord: Dit is een onderwerp, dat mij meer geschikt lijkt voor een tweede onderwerp. Kort wil ik het nu beantwoorden. Huwelijk, zoals in de hemel bedoeld, is o.i., een elkaar ontmoeten, erkennen en samengaan van twee geesten, die in elkaar een geestelijke aanvulling erkennen en deze, na het erkennen van de geestelijke eigenschappen, uiteindelijk ook stoffelijk tot uitdrukking brengen. Dat is natuurlijk alleen de definitie.

Ik dank u voor uw gehoor. Ik geef het woord over aan "Het Schone Woord". Goedenavond.
(I.v.m. plaatsruimte werd de laatste mondelinge vraag niet opgenomen.)

HET SCHONE WOORD

PANTA RHEI

Alles stroomt en alles beweegt,
Alles leeft en alles vliedt,
Geboren uit het Niet,
Zal het vlieden altijd door,
Altijd voort, totdat het spoor
Van al bewegen,
Weer is teruggevloeid tot Niet,
Waaruit het werd geboren.
Het leven wekt gedachtensporen,
Die door heel de ruimte gaan.
Zij teeknen scherp, fel en vast,
De vorm van 't waar bestaan.
Doch het leven kent geen vorm,
Die altijd vast moet blijven.
Het kent geen stempel, dat omschrijft
En neerschrijft ook voor alle eeuwigheid:
"Dit was een mens, een wereld, kracht
Uit deez' of gene tijd".
Al bloeit, al gaat, al leeft, beweegt.
Het kent geen vaste vorm,
Omdat er slechts één vastheid is,
In Al, ja, alle bestaan.
Eén norm slechts geldt voor alle tijd
Het is God, Die het Al geschapen heeft,
De ware Vorm van alle tijd
Ons uitgedrukt als eeuwigheid,
Die het Al omschrijft.
Het vloeit, het stroomt, het zoekt,
Het gaat, het waast,
Het nevelt, altijd door.
En menen wij ook vaak te zien

Een vaste lijn, een spoor,
Toch zal het zijn
Met gaan en komen, na en voor
Een wisseling door heel 't bestaan
Van scheppen en van denken.
Dit kan ons geen vaste norm,
Geen vaste waarheid schenken.
Bestaan is waan.
Panta Rhei, Het vloeit en zal vergaan,
Doch uit het vervloeiend Niet
Komt voort een andere waan.
Een waan, een beeld, dat met u speelt
En u een wereld schept
En dan weer verder gaat.
Nu lijkt de vormenwereld zoet,
Dan lijkt zij vol van duisternis en kwaad,
Maar altijd is het weer
Een eeuwig vloeiend zijn,
Slechts tijd in ruimte uitgedrukt
Een bewustzijnslijn, die komt van Niet
En gaat tot Niet,
Zij keert van God tot God.
Dat is des mensen zijn,
Dat is der wereld lot,
Dat is de kern van al 't bestaan.
Maar is de vormenrijkdom waan,
Is zij slechts het eeuwig vliedend spel
Van wat gedachten in het zijn?
De waarheid blijft gelijk.
Zijn wij groot, of klein,
Tot aan 't nederigste toe,
één waarheid blijft
En wordt ons zijn en beelden nimmer moe:
Het is God, Die leeft.
De Kracht, Die werkelijkheid ons geeft
Voor alle waan.
Gods Leven is de realiteit,
Doel en oorzaak van het bestaan,
De Reden van het leven.
In 't vloeien van de vormen,
In 't stromen van de tijd,
wordt ons bewustzijn al gegeven
Om eens de grote werkelijkheid
Te aanschouwen.
Om boven waan en vormenspel
De eigen ziel te heffen
Tot het aanschouwen van 't enig waar juweel,
Waaruit het Al eens werd geboren
De bron van Panta Rhei: God.

Goedenavond.

(I.v.m. plaatsgebrek werd het Schone Woord verkort weergegeven.)